TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Erinomaista yhdenmukaisuutta

Eräässä keltaisessa lehdessä kirjotetaan:

"Pyrkiessään uudemman kerran yhdistämään Yhdysv. sosialistipuoluetta Moskovan kommunistiseen internationaleen, Amerikan kommunistit koettavat pyrkiä kannattamaan järjestelmää, jonka bolshevikit itse hylkäävät. Neuvostohallitus on osaksi palauttanut vapaakaupan ja on kehottanut kapitalisteja uudestirakentamaan ne teollisuudet, mitkä kommunismi on hävittänyt. Leninin amerikalaiset seuraajat koettavat palauttaa eloon menetetyn asian.

"Muuta ei tarvittaisikaan kuin kommunismin hyväksyminen, niin sosialistipuolue olisi täydellisesti särjetty....

"Venäjän suuri epäonnistunut koe on asettanut sosialismin puolustuskannalle. Ensi kerran sen, sosialismin, teoriat on laajassa mittakaavassa pyritty toteuttamaan, hallituksen ja suuren maan apukeinojen tukemana. Siinä on kaikissa suhteissa epäonnistuttu, paitsi, että on riittävästi hankittu sotilaita ja sotatarpeita valkoisten armeijain tuhoamiseksi, joiden moraali ensin propagandan avulla oli järkytetty. Tämä ei ollut kovinkaan työläs tehtävä, sillä valkoisia johtajia seurannut taantumuksellisten lauma ajoi kansan bolshevikien riveihin. Kuitenkin kaikesta epäonnistumisesta sosialismin rakentamisessa, saatettiin syyttää sotaa, kunnes rauha tuli. Sitten bolshevikit tunnustivat täydellisen onnistumattomuutensa luopumalla kommunismista, ainoana keinona ravinnon hankkimiseksi kansalle. Ainoastaan fanatismi voisi innostaa missään maassa ketään antautumaan asialle, joka niin toivottomasti on epäonnistunut."

Keltainen lehti, josta tämä on lainaus, ei ole Raivaaja, vaan Portlandissa ilmestyvä taantumuksen äänenkannattaja Morning Oregonian. Jos kirjotuksessa olisi käytetty hieman toisenlaista sanontatapaa, sekotettu joukkoon menshevistisiä fraaseja, niin voisi sitä pitää täydellisenä Raivaajan toimituskannan ilmauksena. Sillä samaan aikaan kun ylläolevan luimme Morning Oregonianista, saapui Raivaaja, jossa sattui olemaan myös kirjotus, otsikolla "Sosialistisen yhteiskunnan edellytykset", jossa asiallisesti tahdotaan sanoa samaa kuin Oregonianissa, vaikka toisessa muodossa. Kirjotusten henki sattui olemaan niin yhdenmukainen, ettemme malttaneet olla niitä rinnastamatta ja vertaamatta toisiinsa, jolloin molemmissa havaitsimme seuraavat kolme yhtäläisyyttä:

1) että sosialismi on täydellisesti epäonnistunut neuvosto-Venäjällä;

2) että bolshevikien kokeilu on vain johtanut kapitalismin palauttamiseen;

3) että vain hullut fanatikot tässä maassa tahtovat seurata Venäjän esimerkkiä ja Kolmannen Internationalen lippua.

Kirjotuksilla on kuitenkin se erotus, että Oregonian esiintyy kapitalistisena lehtenä työväestön vallankumousliikkeen julkisena vihollisena, kun taas "Raivaaja" yhä teeskentelee ajavansa marxilaisen sosialismin asiaa. Epärehellisyydessään "Raivaaja" menee niin pitkälle, että koettaa Leninin turvissa todistaa oikeaksi koko likaisen toimintansa Kolmannen Internationalen häväisemiseksi, Leninin, joka on tämän mailmanlaajuisen vallankumousliikkeen tunnustettu johtaja.

Ja millä tavalla väärentää Raivaaja Leniniä. Lainaamalla osia eräästä Leninin kirjotuksesta, mutta jättämällä pois tärkeimmät kohdat. Leninin kirjotuksen tarkotuksena on selittää syitä, minkätähden proletaarisen valtion sellaisessa taloudellisesti takapajuisessa maassa kuin on Venäjä, täytyy antaa tilapäisiä myönnytyksiä pikkuporvarillisille ja talonpoikaisille aineksille ja minkätähden sen täytyy antaa konsessioneja ulkomaiselle pääomalle. Lenin myöntää nämä kompromisseiksi kapitalismin kanssa, mutta vain tilapäisiksi perääntymisiksi täydellisen sosialisoimisen ohjelmassa — ei kapitalistien lukemilla ehdoilla, vaan työväenvallan ehdoilla. Sitten luettelee Lenin ne neljä kapitalismin muotoa, joita työväenluokkavaltioissa tilapäisesti voidaan sallia samalla kun uuden yhteiskunnan perusteita rakennetaan. Nämä neljä muotoa ovat: konsessionit (työväenhallituksen kontrollissa), osuusliikkeet, valtion palkkaamat kauppiaat sekä valtion laitosten, metsien y. m. vuokraaminen kapitalistisille yrittelijöille.

Kun Lenin luettelee nämä neljä kapitalismin muotoa, jotka työväen- ja talonpoikien tasavallassa voidaan suvaita, koettaa Raivaaja epärehellisesti selittää, miten "kaukonäköinen Lenin" nyt tunnustaa todeksi sen mitä "Raivaaja" "sanoi" Venäjän vallankumouksen alussa. Nämä seikat ovat nyt muka todistuksena sosialismin toteuttamisen mahdottomuudesta Venäjällä. Lenin muka nyt tunnustaa, että on palattu takaisin kapitalismiin. Ruokottomampaa vääristelyä ja epärehellisyyttä on vaikea etsiä.

Lenin ei tarkoita mitään sinne päinkään. Myönnytyksien tekeminen kapitalisteille ja pikkuporvarillisille talonpojille ei ole "kapitalismiin palaamista", Raivaajan tarkottamassa merkityksessä, eikä voi olla sitä niin kauan kuin työväestö ylläpitää luokkaherruuttaan. "Kapitalismiin palautuminen" voisi tulla kysymykseen vasta siinä tapauksessa, jos porvaristo pääsisi määrääväksi luokaksi, perustaisi uudelleen luokka-asemaansa vastaavan porvarillisen luokkavaltion. Viimeiset kolme ja puoli vuotta on Venäjän porvaristo siihen pyrkinyt ankarimmilla ponnistuksilla ja koko kapitalistisen mailman avulla. Minkätähden? Nujertaakseen tuon kiusankappaleen — työväen valtion. Sentähden on niin paljon verta vuodatettu ja varoja uhrattu. Porvaristo ei kumminkaan onnistunut palauttamaan luokkavaltiotaan Venäjälle, ei kaiken mailman menshevikien avullakaan, ei sittenkään vaikka "kaukonäköinen" Raivaaja Venäjän vallankumouksen alussa sanoi ja kaiken aikaa sen jälkeen on sanonut, että työväen valta on etukäteen tuomittu kukistumaan. Työväestö on yhäkin vallassa ja lukee nyt kapitalismille lakia millä ehdoilla sen sallitaan tuottaa tilapäisesti tarpeita sosialismiin siirtymisen aikakaudella, jota siirtymistä työväki rautaisella kädellä ohjaa. Venäjän työväki on tietoinen tästä vallastaan ja sentähden se on antanut kaiken tukensa neuvosto-vallalle sanomattomien kärsimysten keskellä ja tulee edelleenkin antamaan.

Samassa lausunnossa, jonka Raivaaja rääpien lainaa, Lenin itse antaa korvapuustin Raivaajan väitökselle "sosialismin onnistumattomuudesta" Venäjällä. Lenin lausuu:

"— — Onko mahdollista, että me voimme alkaa edetä näistä olosuhteista kohti sosialismia? Se on mahdollista — sähköistämisen avulla. Jos me perustamme kymmenen suurta keskusvoima-asemaa, me pääsemme edistymään kauas. Mutta sekin vaatii vähintäin kymmenen vuotta alustavaa työtä. Se vaatisi luonnollisestikin vähemmän aikaa, jos sillä välin puhkeaisi köyhälistön vallankumous Englannissa, Saksassa ja Amerikassa."

On tahallista vääristely selittää, että bolshevikit tai kolmannen kansainvälisen kannalla olevat ainekset poikkeavat marxilaisuudesta pyrkimällä jonkinlaisia oikoteitä sosialismiin. Semmoista eivät bolshevikit ole koskaan väittäneet, vaan juuri Marxin oppien perusteilla selittäneet siirtymiskauden monivaiheiseksi ja vaivaloiseksi, joka sinänsä muodostaa kokonaisen historiallisen ajanjakson. Mutta voidaanko sosialismiin siirtymistä ajatellakaan missään maassa, ilman esteiden, kapitalistisen luokkavallan poistamista? Tästä on ollut kysymys kaiken aikaa oikeistoherrojen kanssa ja se on kysymys, jonka vallankumouksellisen työväen liikkeen luopiot tahtovat sotkea työväestölle käsittämättömäksi, niinkuin Raivaaja on tehnyt kaiken aikaa.

KÖYHÄLISTÖN VALLANKUMOUKSEN LUONNE

Porvarilliset vallankumoukset kulkevat voitosta voittoon, kuten 18-vuosisadan vallankumoukset; niiden draamalliset vaikutukset ovat kuin huutokaupassa tehtyjä enemmäntarjouksia, ihmiset ja asiat näyttää valtaavan tulen tuulispää; haltioittuminen valtaa kaikki mielet; mutta nämä vallankumoukset ovat lyhytaikaisia; ne ovat nopeasti saavuttaneet huippukohtansa ja pitkä riutumistauti valtaa yhteiskunnan, ennenkuin se ei ole oppinut omaamaan levottoman myrskynpuuskakautensa tulosten kylmäverisyyden.

Päinvastoin köyhälistön vallankumoukset, kuten 19-vuosisadan vallankumoukset, arvostelevat itse lakkaamatta itseänsä, keskeyttävät jatkuvasti kulkunsa, palaavat siihen, joka näyttäisi lopullisesti päättyneeltä, — alottaakseen sen uudestaan, — pilkkaavat kiihkeästi ensiyrityksensä puutteellisuuksia, heikkouksia ja onnettomuuksia, näyttävät ikäänkuin ne eivät heittäisi kumoon vastustajaansa kuin että hän tulisi uusien voimien kanssa kosketukseen, että hän seisoisi niiden edessä vieläkin jättiläismäisempänä ja lopuksi lakkaamatta väistyvät kauhulla rajattoman tehtävänsä äärettömyyden edellä, joka niitä ajaa takaa siihen saakka kunnes syntyy tilanne, joka tekee mahdottomaksi koko peräytymisen taaksepäin.

Karl Marx.

SAKSAN TYÖVÄESTÖN ÄSKEINEN HÄVIÖ

Pitemmässä artikkelissa kirjoittaa "Die Rote Fahne" maaliskuun tapahtumien johdosta seuraavaa:

Vuoden 1919 taistelut olivat Saksan vallankumousliikkeen yleisiä esikuvia, työväen vapaustaistelun arvokkaita muistomerkkejä. Äskeiset taistelut eivät myöskään — kielteisistä tuloksista huolimatta — voi vahingoittaa vallankumousliikettä. Niissä ilmeni Saksan työkansan voima, joka on takeena vallankumouksen vastaisesta voitosta.

Lontoon neuvottelujen jälkeen oli tilanne äärimmilleen kärjistynyt. Vastavallankumoukselliset valmistelivat hyökkäystä, Kahr antoi palttua turhalle "laillisuudelle", valkokaartilaiset varustatuivat julkisesti ja Hörfing lähti metsästämään työläisiä.

Työkansa oli kaikesta huolimatta toimeton. Se totteli menshevistisiä johtajiaan, uuden linnarauhan luojina, joka oli perustettava "kansallisen yksimielisyyden" nimessä.

Kommunistinen puolue oli itse kokoonpantu sangen erilaisista aineksista, joilta puuttui kokemusta, yhteisiä elämyksiä ja aseveljeyttä. Sellaista voidaan hankkia vain taistelussa.

Porvaristo on tosin voittanut. Kiitos riippumattomien ja enemmistösosialistien tehokkaan avustuksen. Mutta porvariston voitto on vain näennäinen, sillä se tulee vastaisessa määrässä herättämään työväen luokkatietoisuutta. Valkoinen hirmuvalta enentää sitä vielä suuremmassa määrässä. Tihutyöt ja oikeusmurhat eivät suinkaan masenna työväestöä, vaikka ne vähentävät sen lukua.

Porvariston viha on kääntynyt koko työväenluokkaa vastaan. Toimettomuus ja linnarauha ei enää voi tulla kysymykseenkään. Vallankumouksellisten ja vastavallankumouksellisten voimasuhteet ovat selvenneet. Saksan riippumaton sos.-dem. puolue ja Saksan sos.-dem. puolue ovat julkisesti osoittautuneet työkansan kavaltajiksi. Heistä on siinä ominaisuudessa tullut tovereittensa tuomareita ja pyöveleitä. Riippumattomista on tullut ripustajia.

Köyhälistön kärsinein osa, työttömät ja tilapäistyöläiset, samaten kuin Saksan Kommunistisen työväenpuolueen jäsenet ovat äskeisen toiminnan kautta veljestyneet kommunistisen etujoukon kanssa.

Kommunismin siemenestä on Saksassa tullut suuri puu. Se kestää horjumatta kaikissa myrskyissä, sillä sen juuret ovat köyhälistön sydämissä.

Kahlatkoon vaan vastustajamme työläisveressä ja riemuitkoon voitostaan. Me muistamme erään suuren miehen sanoja: "Tiedän, että he vielä kauan tulevat voittamaan meidät, mutta viimein opettavat he meidätkin voittamaan." Meidän taistelumme elää. Se lausuu kaikille, jotka tahtovat sen kutsua kuunnella: "Mä kasvan ja paisun ja laajennun Ja hyökyaaltona palaan."

ENGLANNIN LAKKOTILANNE

Neuvosto-Venäjän kauppavaltuutettu Leonid Krassin on Englannin nykyisestä valtavasta työtaistelusta antanut seuraavan lausunnon:

"Englannin lakko" ei ole mikään lakko, vaan Englannin kaivostenomistajain sulku kaivostyöläisiä kohtaan ja on eräs suuremmoisimmista selkkauksista pääoman ja työn välillä, mitä historia kertoo. Englannissa ovat toisiansa vastassa täysissä varustuksissa toisella puolen Englannin pääoma, jota maailman mahtavimmista mahtavin hallitus tukee ja ohjaa ja jonka käytettävänä on koko valtiokoneisto, parlamentti, sanomalehdistö, koko rahateknillinen ja järjestysvalta, ja toiselta puolen Englannin työläisten etujoukko, joita ikävä kyllä johtavat henkiiöt, joiden äly ja tahto ovat huomattavassa määrin kapitalistisen valtiovallan ja sen kulttuurin orjuuttamia.

En ehdi tässä esittämään koko tämän valtaisen taistelun kulkua. Englannin hallitus ja Englannin teollisuusharjoittajat ovat työläisten suurlakkouhkaukseen vastanneet panemalla todellakin liikkeelle kaiken hallituskoneistonsa ja oman luokkansa rahavarat. Muutamassa päivässä on 300,000 miestä saatettu liikekannalle, paitsi että on mobilisoitu suuria vapaaehtoisia joukkoja, tuhansia automobiilejä ja muita kulkuvälineitä Lontoon kaduilla ja yksityisten automobiilien pysähdyspaikat on osoitettu valkealla värillä ja jokaiselle maidon, munien ja lihan hankkijalle on edeltäkäsin ilmoitettu missä, milloin ja kenelle hänen täytyy myydä tuotteitansa.

Mutta hallituksen kaikkein suurimpana voittona oli, että rautatieläisten ja kuljetustyöläisten ammattiyhdistysjohtajat viime hetkellä tekivät jotensakin mitättömän taktillisen virheen neuvotteluissa nuoren kaivostyöläisten johtajan Hodgesin kanssa, virheen, joka ehkä johtui yliinhimillisistä voimanponnistuksista ja luopuivat jo päätetystä yleislakosta.

Mutta tässäkin vastoinkäymisessä ilmaisihe Englannin kaivostyöläisten kuri ja kestävyys. He eivät horjuneet tästä iskusta, vaan päinvastoin kokosivat rivinsä entistä vahvemmaksi ja selittivät hallitukselle ja työnantajille, että he huolimatta rautatieläisistä ja kuljetustyöläisistä tai paremmin näiden johtajista, jotka olivat pettäneet heitä, sittekin tulevat jatkamaan taistelua loppuun saakka.

Hallituksen ja kaivostenomistajain kompromissit hylkäsi kaivostyöläisten edustajain yleinen kokous ja kaivostyöläiset edelleenkin pysyvät alkuperäisessä vaatimuksessansa valtiokontrollista, akordipalkasta ja yleisestä palkkaperustasta.

Hiilikaivossulku halpauttaa koko Englannin teollista elämää ja kärjistää entistä vaikeata pulaa ja työttömyyttä. Virallisten tietojen mukaan nousee työttömien lukumäärä 1,600,000:n ja sen lisäksi vielä tulee 800,000 työläistä, jotka työskentelevät lyhennetyssä työajassa. Sulun päättymisestä ei nykyhetkellä vielä voi tehdä minkäänlaisia ennusteluita, mutta kaiken todennäköisyyden mukaan ovat kaivostenomistajat pakoitettuja tekemään huomattavia myönnytyksiä.

REIVON TUNNUSTUKSEN JOHDOSTA

W. N. Reivo on viime aikoina kirjotellut Raivaajaan yhtä ja toista, koettaen puolustella sosialistipuolueen edesottamisia ja leimata itsenäisen suomalaisen järjestön toimintaa edesvastuuttomaksi, yksilöpyrkimyksistä johtuneeksi rähjäämiseksi, eristäytymiseksi amerikalaisesta työväenliikkeestä j.n.e. Hänen syytöksiensä perustelut ovat kaiken aikaa kuitenkin olleet niin lopen kuluneita vanhojen keskustalaisten ja oikeistolaisten fraasien edestakaisin vatkaamista, että emme niihin ole katsoneet tarpeelliseksi ennemmin kajota. Ja sitäpaitsi olemme muutenkin Reivoa ja hänen touhujaan katselleet, sanoisinko läpi sormien, koska hänen vankilassa oloajalaan ei otaksuttu voivan tarkalleen seurata mailman menoa. Katsoimme tarpeelliseksi antaa miehelle aikaa syventyä yleismailmalliseen tilanteeseen ja antaa hänelle mahdollisuus katsella asioitten kehitystä laajemmalla silmäyksellä kuin mitä vankilan näkövinkkelistä sitä voi tehdä. Koska Raivaajan numerossa 138 Reivo kuitenkin nimenomaan selittää, että hän vankilassa oloaikanaan on seurannut kaikkia S. S. Järjestön lehtiä ja tuntevansa siltäkin ajalta kaikki vaiheet, niin myönnämme tässä suhteessa olleemme erehdyksessä ja riennämme sitä heti korjaamaan.

Reivon kaikissa kirjotuksissa huokuu pohjasäveleenä, että hajaannus on tapahtunut "persoonasyistä". Jo ennen vankilaan menoaan hän julkisissa puheissaan koetti tulkuttaa samaan suuntaan. Koko suuntataistelun perussyinä hänen silloisten selostustensa mukaan oli se, että "Suvanto ja Mossu, Parras ja Syrjälä kaivelevat esille vanhoja kalavelkojaan." Tällainen oli Reivon "syvämietteisen" puheen kohta tästä asiasta hänen Aberdeenissä, Wash., syyskesällä v. 1919 käydessä agitatsioonimatkalla. Hän itsepintaisesti pitää edelleenkin kiinni samasta katsantokannasta, sivuuttaen kaikki suuret suuntataistelut, joita luokkatietoisen työväestön ainesten ja pikkuporvarillisuuden ja työväenluokan välimailla roikkuvien välillä on käyty kautta koko mailman työväestöä järjestettäessä yhtenäiseen rintamaan mailman yhdistyneitten imperialistien hyökkäyksiä vastustamaan tarkotuksella vapauttaa työväestö sitä näännyttävistä kahleista. Periaatteelliset peruskysymykset eivät Reivon puntarissa suuria paina; porvarillisen kansanvallan käsitteen ja tinkimättömän työväestön diktatuurin kysymykset jäävät merkityksettömiksi. Samaa logiikkaa seuraten voitanee selittää Venäjällä bolshevikien ja menshevikien, Saksassa kautskyläisten ja kommunistien, Englannissa macdonaldilaisten ja kommunistien, Ranskassa longuetilaisten ja kommunistien j.n.e. käymät perinpohjaiset, tärkeitä periaatteellisia kysymyksiä koskevat taistelut — persoonapyykiksi. Sitä naivia johdonmukaisuutta ja tosiasioitten pohjalla pysymistä!

Reivo pitää kiinni sosialistipuolueesta, jota hän nimittää "ainoaksi Yhdysvalloissa luokkataistelun pohjalla olevaksi puolueeksi." Kumma kyllä — hän myöntää sosialistipuolueessa olevan vikojakin, mutta siitä huolimatta se hänestä on "ainoa luokkataistelun pohjalla oleva työväenpuolue" Yhdysvalloissa. Hän "on nähnyt että täällä kommunistisen kansainvälisen tunnustaminen on mahdottomuus sen asettamilla ehdoilla," joten ainoaksi julkiseksi puolueeksi jää sosialistipuolue — siitäkin huolimatta, että se on jo tykkänään luopunut luokkataistelukannasta. Vai miksikä Reivo selittää New Yorkin konventsioonin päätökset, Meyer Londonin ja New Yorkin lainlaatijakunnan sosialistipuolueen edustajien toiminnan, Steadmanin provokatsioonin ja Palmerille antaman avustuksen j.n.e., jotka kaikki sos.-puolueen toimeenpaneva komitea on hyväksynyt? Hyväksyessään sosialistipuolueen hyväksyy Reivo edellä luetellut teot ja vaatii, että joukkojen julkisen puolueen tarpeellisuuden nimessä tulisi myydä periaatteensa, luopua tinkimättömästä luokkataistelukannasta, katsoa sormien läpi kaikkein törkeimpiäkin luokkamoraalin rikkoumuksia ja alistua sos.-puolueen sisällä olevan pikkuporvarillisliberaalisen klikkikunnan diktatuuriin, joka asemansa säilyttämiseksi nykyisen taistelun tuoksinassa ei ole kammonut käyttää mitä keinoja tahansa, yksinpä maasta karkottamista. Toisin sanoen, milloin sos.-puolueen johtajaklikki on kysymyksessä, joukkojen anteeksiantamishalun tulisi venyä mittaamattomasti. Mutta milloin joukot, tervettä luokkavaistoaan noudattaen, ryhtyvät tutkimaan periaatteellisia kysymyksiä ja kulkeutuvat t i n k i m ä t tömälle luokkataistelun polulle, tulee sosialistipuolueen johdossa olevilla henkilöillä olla eittämätön oikeus tuollaisen liikkeen tukahuttamiseen, riistämällä joukoilta äänestysoikeus, ja kun siitäkään ei ole ollut apua — vastenmielisten karkottamiseen puolueesta ja lopuksi maasta karkottamiseen ja lukkojen taakse toimittamiseen. — Jos kaikkeen tällaiseen "amerikalaisuuden" nimessä olisi alistuttava, niin parempi sitten on etsiä uusia toimintamuotoja kuin tappaa nöyräniskaisella alistuvaisuudella proletariaatista koko luokkataistelun henki.

Reivo selittää, että "puolue ei voi olla edellä Amerikan työväestön ajatustasosta" — ja senkin jälkeen väittää olevansa muka marxilainen! Marx ja Engels selittävät, että eteenpäin pyrkivän luokkataistelupuolueen tulee pystyäkseen tehtäväänsä täyttämään **olla edellä** yleisestä ajatustasosta. Puolueen tulee tuntea olosuhteet ja joukkopsykologian ja tilanteita edukseen käyttäen kannustaa joukkoja eteenpäin kohden lopullista päämäärää. Tätä sos.-puolue ei ole tehnyt, vaan sen sijaan se on jarruttanut joukkojen eteenpäin pyrkimistä. Se ei ole käsittänyt sittenkään yleismailmallista tilannetta, vaikka kautta maan kapitalistitkin jo sen ovat käsittäneet ja ryhtyneet asianmukaiseen valmistukseen tulevien taisteluitten varalta. Esimerkkinä mainittakoon vain kaikki porvariston salaiset järjestöt, 'leaguet' ja parhaillaan järjestyksen alainen amerikalainen ohrana — klanien terrorijärjestö.

Reivo ei jaksa kohota niitten käsityskantojen yläpuolelle mitkä hänellä olivat ennen vankilaan menoaan, eikä huomata, että luokkataistelussa on sen jälkeen siirrytty eteenpäin kohden kansainvälisyyttä, josta opportunistisen toisen internationalen aikana varsinaisessa toiminnassa ei tiedetty mitään. Hän liikkuu vanhoissa puitteissa, esittää vanhaa fraasivallankumouksellisen kantaa, pitää tottumuksesta kiinni kaikesta vanhasta, uskaltamatta rehellisesti tutustua uudelleen kaikesta porvarillisuudesta puhdistettuun lokkataisteluoppiin sellaisena kuin sen Marx ja Engels ovat esittäneet. Aikoinaan on Amerikan sos.-puolue hänet lumoihinsa saanut ja kaikesta rämeittyneisyydestään huolimatta välttää se hänelle edelleenkin.

Ennen Chicagon neuvottelukokousta Reivo artikkeleissaan oli lähentelevinään vasemmistolaisuutta. Hän teki sen silloin taktiikkasyistä, koska ei tiennyt varmuudella mikä silloin ehdottoman enemmistön kanta kysymyksessä oli. Itse hän ei ollut muuttunut lainkaan. Joiltakin tahoilta on uskallettu väittää, että Reivo noina aikoina oli kahden vaiheilla, mutta hän itse kieltää sellaisen otaksuman todenperäisyyden sanomalla että "ei ainakaan häntä kannanmuutoksesta syytettäisi." Viisainkaan arvailija ei kuitenkaan aina osu oikeaan ja niin Reivokin teki kerran laskuvirheen ja — joutui vähemmistöön!

Ja kun kerran vähemmistöön on joutunut, niin ei siitä niinkään helpolla pois pääse. Joutuu ahdistetuksi aitauksen nurkkaukseen ja käy pakolliseksi tapella vastaan. Täytyy oikein omintakeisesti kantansakin selostella ja kun ne ovat köykäisiä ja menettäneet hurmausvoimansa, on turvauduttava teatteritemppuihin — täytyy koettaa saada naurajat puolelleen!

Tässä suhteessa ei yrityksen tekniikkaa voi moittia, vaan päinvastoin on sille annettava täysi tunnustus. Joukot ovat kuitenkin jo suurimmaksi osaksi siirtyneet pois siltä kehitysasteelta, jolloin heidän käsityksensä mukaan persoonat tekivät historiaa ja jolloin hyvistä taikka huonoista miehistä riippui jonkun historiallisen luokkaliikkeen elämä ja kuolema. Ne pyrkivät tällä kertaa jo itse käyttämään arvostelukykyään ja määräämään asioistaan, ja siinähän sitä onkin jouduttu eroon sos.-puolueen erehtymättömänä pidettävästä johdosta. Suuret joukot ovat menneet edelle Reivonkin tilanteen ja luokkataistelun psykoloogisten seikkojen ymmärtämisessä ja karsineet hänet itsensäkin sivuun. Luottavaisesti voidaan tulevaisuuteen nähden sanoa, että ne vastaisuudessa tulevat pitämään toimitsijansa "herran nuhteen" alaisuudessa ja työntämään takalistolle ainekset, jotka vahingoittavat niitten pyrkimyksiä.

Laajat kansankerrokset ovat viimeisten vuosien luokkataistelujen historiallisten kokemusten kautta tulleet näkemään mitä miehiä todellisuudessa ratkaisevilla hetkillä ovat ainekset, jotka nuljaavat selvän luokkataisteluopin ja olosuhteisiin mukautuvien fraasivallankumouksellisten käsityksien välillä. Ne ovat Saksan, Unkarin, Venäjän, Italian ja Suomen luokkataistelujen vaiheissa nähneet näitten ainesten selkärangattomuuden ja taipumuksen asettua vastustamaan kaikkia ratkaisevia toimenpiteitä, jotka poikkeavat utopistisen "puhtaan demokraattisen kehityksen" puitteista. Yhdysvaltain sos.-puolue ja siinä kiinni riippuva Raivaaja on johdonmukaisesti ollut näitten nuljaajien kelkassa, niitä puolustanut ja aseita valitsematta taistellut proletaarisen joukkoliikkeen selvien katsomuksien selostajia vastaan, joten ei ole ihme, että suuret joukot ovat sekä Raivaajalle että sos.-puolueelle ja sen matkassa kulkeville kääntäneet selkänsä kärsittyään sarjan pettymyksiä.

Reivo sanoo eräässä kohdassa: "Kyllä siinä on perää, että henkilö, joka katselee työväenliikettä vain toimitustuolilta, saattaa sen suhteen erehtyä, ellei ole itse käytännöllisessä elämässä jo ennen siihen perehtynyt." — Aivan oikein! Ennen vankilaan menoaan joutui Reivo itsekin Portlandin neuvott.-kokouksessa S. S. Järjestön lännen joukkojen edustajien kanssa kosketukseen. Nämä joukot vaativat Reivolta tasapuolisuutta ja oikeutta saada Toverissa äänensä kuuluville ilman että vakavasta periaatteellisesta asiasta puhuttaessa toimituksen puolelta liitettäisi irvistelevia ja tahdittomia peräkaneetteja — ja Reivo lupasi noudattaa joukkojen mielipidettä! Reivo ei kuitenkaan aikonutkaan tätä lupaustaan täyttää, sillä tasapuolisuuden sijasta hän Portlandin neuvottelukokouksen jälkeen otti entistäkin suvaitsemattomamman oikeistolaisen kannan ja reposteli entistäkin kiihkeämmin vastakkaisia mielipiteitä edustavia katsomuksia. Tämän harkitun petoksen takia joukot kylmenivät Toverille ja lakkasivat sitä tilaamasta.

Portlandin neuvottelukokoukseen lähetetyille edustajille oli evästyksiä annettu siltä varalta, että Reivo joutuu vankilaan. Oli nimenomaan evästyksiä, joissa vaadittiin selvän vasemmistolaisen Toverin vastaavaksi toimittajaksi kutsumista. Päätös suositteli toveri Yrjö Halosta. Kun hän kuitenkin kieltäytyi tulemasta, ryhtyi Reivo kautta rantain toimenpiteisiin, joilla sai estetyksi toisten tunnettujen vasemmistolaisten puoleen kääntymisen. Kaikki mahdolliset ennakkoluulot viritettiin toveri Sulkasta vastaan Astorian osastossa ja asiat järjestettiin kaikin puolin siten, että ainoaksi mahdolliseksi Toverin vastaavan toimeen jäi Välimäki.

Viimeksimainittu astui toimeensa, jatkoi edeltäjänsä politiikkaa, resusi ja teki tyhmyyksiä, joilla lännen osastojen valtava enemmistö saatettiin lehteä vastaan, kunnes tulokset alkoivat tulla näkyviin. Tilaajamäärä pieneni ja kannatus alkoi olla niin heikkoa, että silloisen johtokunnan, jonka enemmistönä olivat oikeistolaiset, oli otettava ajasta vaaria ja alistuttava lehden kannassa joukkojen tahdon mukaan. Sitä ennen ei johtokuntaa saatu toimitussuuntaan kiinni käymään. Vasta taloudellinen pakko teki tehtävänsä.

Sen jälkeen on Toveri ollut horjumatta selvän luokkataistelun kannalla kaikista oikeistolaistemme vastaan solkottelemisista huolimatta ja Toverin asema on taloudellisesti korjaantunut. Tietenkään ei Toverissakaan ole nykyistä taloudellista kriisikautta sivuutettu sitä tuntematta, mutta se on seikka, joka ei koske kysymyksessä olevaa asiaa. Joka tapauksessa mainittakoon tarkkojen tilastollisten tutkimusten perusteella, että Reivon erotessa Toverista, 9—18—1919, oli lehden tilaajamäärä silloisesta vilkkaasta työajasta huolimatta alhaisempi kuin mitä se on moneen vuoteen ollut, nim. 3,16[illegible]. Sen, jos minkään, luulisi olevan omansa osottamaan minne Reivon toimitussuunta Toveria vei taloudellisesti. Sen jälkeen on Toverin tilaajamäärä noussut ja on tälläkin kerralla tuntuvasti korkeampi kuin mitä se oli Reivon erotessa, siitäkin huolimatta, että elämme taloudellista pulakautta ja että lehtemme edelleenkin on ilmotuskysymyksessä boikotin alaisuudessa.

Mainittakoon edelleen, että Toverittaren tilaajamäärä sitten Reivon eroamisen on kohonnut usealla tuhannella, että Raivaajan kaikista ponnistuksista huolimatta siinä ei ole minkäänlaista lamaannusta huomattavissa ja että Reivon vastuunalaisuutta vailla oleva puhe Toverin taloudellisesta tilasta on kaikkea perää vailla. "Tokumentit" puhuvat toista kieltä. — Reivon syrjäisillä farmiseuduilla harjottama myyräntyökään ei tilannetta hänen toivomaansa suuntaan ole vienyt kaikesta hänen uutterasta ahertelustaan huolimatta.

Reivo koettaa edelleen lyödä mynttiä joistakin ilmotuksista, joista hän yhdestä Toverin viimeisessä yhtiökokouksessa itse kuuli seikkaperäisen selvityksen. Hän kyllin hyvin tietää, että Toverin toimituksella ei ole mainittujen ilmotusten kanssa mitään tekemistä, mutta siitä huolimatta hän sanottavan puutteessa koettaa niistä toimitukselle syytiä keksiä. Ja mitä erääseen toiseen ilmotukseen tulee, joka koski Alaskan kalastusta, niin ei toimitus siihenkään ole ollut syypää. Päinvastoin toimituksen puolesta konttorin erehdysten johdosta kirjotettiin selostava artikkeli. Reivo ei kuitenkaan vaivaannu sanomisen kiihkossaan siitä mainitsemaan, vaan syytää lokaa tarkotuksellisesti. Hiukan tätä kiihkoa jäähdyttääksemme viittaamme Toverin marraskuun 18 p:n numeroon vuodelta 1918, jolloin "aina terveellä luokkataistelun pohjalla" oleva Reivo itse oli Toverin vastaavana toimittajana. Silloin Toverissa myöskin oli muuan tavallista suurempi ilmotus, jonka merkitystä luokkataistelun merkeissä ei voine kiittää. Asia on kuitenkin jo niin vanha, että Reivo, otaksuen sen painuneen unholaan, tekee aivan samanlaisesta asiasta numeron, koettaen siten ansiottomasti kohottaa osakkeittensa arvoa. Yritys on kuitenkin tökerö ja huonosti täh-